

Synnyin ketkuksi ketale,
luuseriksi luovimahan
näitä mantuja kovia,
tantereita tuskaisia.
Mieliharmiksi monelle,
kiusaks´ kanssakulkijalle,
jotka tietänsä osaavat
tietävästi taivallella.

Monetkin sitä sanoivat,
paheksuen paasasivat
köyhästä mökin pojasta,
geeneistä niin taantuneista,
eihän niillä voi vetäistä
selvennystä ongelmille,
saati onneton osaisi
luoda uutta ihmeellistä.

Synnyin ketkuksi ketale,
surkimukseksi sikesin,
toiset pisti piikeillänsä,
naamat naurussa turisi,
miestä pientä pilkkasivat,
ivanauruilla nolaten,
sanoillansa herjaavilla
sielun haavalle satutti.

Joku nyrkillä nykäisi,
toinen tyrkki tumpuillansa,
jopa veitsellä vetäisi,
stiletillä tirskautti.
Veitsi sattuvi vähäsen,
sanan peitsi sattuvammin,
sepä kouraisee syvältä,
sydäimestä viiltelevi.

Oi kun muistaisin tekoni,
puuhastelut pulmalliset,
jotka tein minä monille,
aivan ventovierahille,
särjin, sotkin ja samalla
tunsin kummaa tyydytystä.

Synnyin ketkuksi ketale,
paikkaani ei mistään löydy,
kuljin kurjana kujilla,

Synnyin ketkuksi ketale

Kirjoittanut Oiva Pennanen

lusmuilen vain luuserina
olin hyödytön retale,
suuri harmi haitallinen.

Kasvoin tuosta tuhdimmaksi,
luonne karsikiksi koveni,
muutuin, kurja, kurjemmaksi
kuin ne entiset kaverit,
särjin, nussin ja satutin,
elin vailla voittajaani.

Yhä vauhti vain koveni,
litkin viinat viisahien,
tentut tyhmien imeksin,
pakkasnesteet myrkylliset,
litkut kaikista pahimmat,
lisää huusi heikko mieli,
himo sielussa supatti.

Tässä noutajaa odotan,
toivon Tuonen lautturia,
joka vie minut perille,
unhoituksen toivemaahan,
jossa ei kivut kivistä,
eikä raasta raatelijat.
Sinne lähdenkin halulla,
lainkaan vastaan laittamatta.